

HỒI THỨ MỘT TRĂM CHÍN MƯƠI MỐT

TAM TIỂU NHÂN DUYÊN CỬU MỸ HỒ

Hai ngón tay của Tang Kết điểm ra nhưng mới làm cho một mình ủy Tôn Giả té nhào, còn Cao Tôn Giả chỉ khẽ rên một tiếng rồi hấn tung chưởng đánh xuống đầu Tang Kết.

Tang Kết giật mình, nghĩ thầm :

- Công phu "Lưỡng chỉ thiên" của ta phóng ra hai bên là một môn võ công thiên hạ vô song. Từ ngày mười đầu ngón tay của ta bị trúng độc phải chặt đi một đoạn điểm trúng vào mình địch nhân, luồng lực đạo so với ngày trước còn mãnh liệt hơn mấy phần. Bây giờ hiển nhiên ta đã điểm vào huyết đạo trên lưng lão mập ú này, mà sao dường như hấn không việc gì? Chẳng lẽ hấn cũng như Vi Tiểu Bảo đã luyện được thành môn "Kim cương hộ thể thần công"?

Thực ra Cao Tôn Giả cũng như Vi Tiểu Bảo cả hai người chẳng ai luyện thành môn "Kim cương hộ thể thần công". Vi Tiểu Bảo vì trong mình mặc tấm bảo y hộ thân nên đao thương chém không vào trong. Còn Cao Tôn Giả dưới bàn chân đá kê cao lên gần một thước.

Tang Kết tưởng hấn thân thể cao lớn và điểm trúng huyết đạo trên lưng hấn rồi mà thực ra chỗ bị điểm trúng lại ở về đùi.

Cao Tôn Giả bị điểm chỉ đau đòn một lúc, huyết đạo chưa bị phong tỏa.

Lúc này Lục Cao Hiên đang chiến đấu với Cát Nhĩ Đan. Ả kỹ nữ mặt đầy vết sẹo đánh nhau với A Kỳ. Ngoài ra một tên kỹ nữ nhảy xổ về phía Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi :

- Người phát điên rồi chăng? Bộ mặt khủng khiếp, thái độ hung hăng của người thì đã làm gì?

Nhưng gã ngó thấy mười đầu ngón tay của kỹ nữ khoằm khoằm chụp tới, uy thế rất mãnh liệt, trong lòng không khỏi kinh hãi. Gã hốt hoảng chui đầu vào gầm bàn rồi thò tay ra đẩy chân kỹ nữ một cái thật mạnh.

ả kỹ nữ này đã uống Mê Xuân tửu, chất độc đang phát tác. Đầu óc thì mê muội rồi lại bị Vi Tiểu Bảo đẩy một cái, thì không đứng vững được. Người thì lão đảo rồi ngã lăn ra.

Tiếp theo cả ba ả kỹ nữ kia cũng lục tục té xuống, mê man bất tỉnh, không dậy được nữa.

Cao Tôn Giả tỷ đấu với Tang Kết được mấy chiêu vì hắn kê chân cao quá nên cử động mỗi lúc kém phần linh hoạt.

Tang Kết dường như đã hình ra chỗ sơ hở của đối phương, hắn vận kinh lực xuống hai chân đá mạnh một phát vào giữa hai cẳng bên địch bật lên hai tiếng kêu rắc rắc. Đế chân của Cao Tôn Giả bị gãy rồi.

Tang Kết liền cất tiếng thóa mạ :

- Ta tưởng ngươi là con người khôi ngô, té ra chỉ là một tên lùn tịt.

Cao Tôn Giả bản tính nóng nảy, nghe đối phương thóa mạ không nhịn được, tức giận quát :

- Trước kia lão gia còn cao hơn ngươi nữa, nhưng lão gia thích trở thành người thấp. Cái đó có liên quan gì đến ngươi?

Tang Kết bật lên tròng cười ha hả.

Hai người tuy miệng nói và tay vẫn ra chiêu, không dừng lại một chút nào. Cả hai bên đều là những tay hảo thủ về võ học, nên sau khi trao đổi mấy chiêu đã biết tài nhau và trong lòng ngấm ngầm khâm phục nhau.

Tang Kết lẩm bẩm :

- Dưới trướng Ngô Tam Quế mà cũng có cả tên vệ sĩ lùn tịt mập ú này.

Cao Tôn Giả nghĩ thầm :

- Thằng cha này tuy võ công cao cường nhưng chịu làm chó săn cho tên tiểu quỷ Vi Tiểu Bảo thì cũng chỉ là hạng dê tiện.

Bên kia Cát Nhĩ Đan mới đánh mấy chiêu đã kém thế, hiển nhiên không địch nổi Lục Cao Hiên. May mà Lục Cao Hiên đã uống nửa chung Mã Xuân tửu, chân tay

cử động không được linh hoạt, thành ra trong nhất thời chưa hạ đối phương được ngay.

A Kỳ thấy ả kỹ nữ chiến đấu với mình bằng những chiêu thức rất tinh nhuệ, cô không dám coi thường. Nhưng ả kỹ nữ mới sử dụng được mấy chiêu rồi ngắt xủ té xuống. A Kỳ trong lòng rất đỗi ngạc nhiên, chẳng hiểu ra làm sao. Cô quay lại nhìn Cát Nhĩ Đan đang đánh nhau với Lục Cao Hiên cứ phải lùi hoài. Hiên nhiên tình lang của cô không phải là đối thủ của tên giả qui nô kia, cô vội sẵn lại giúp sức.

Lục Cao Hiên bỗng thấy trước mắt tối sầm lại. Người hấn lão đảo mấy cái. Hấn cảm giác bị địch nhân phóng chưởng trúng ngực mình, song luồng lực đạo không mãnh liệt.

Hấn nhắm mắt lại đưa hai tay ra gạt hai cánh tay đối phương. Đồng thời hai ngón tay trở điểm vào dưới nách địch nhân. Chiêu này kêu bằng "Song long thủ thủy" trong quyền thuật.

A Kỳ hiên nhiên đã phóng chưởng trúng vào ngực địch nhân không ngờ công lực của cô còn kém đối phương xa quá, chẳng những không đủ thương được địch nhân mà còn bị song chỉ điểm trúng vào dưới nách. Lập tức người cô nhún ra, từ từ té xuống.

A Kỳ đang bồn chồn trong dạ, bỗng thấy Lục Cao Hiên đột nhiên lão đảo té xuống. Người cô ngã xuống sau nên nằm trên lưng hấn.

Lục Cao Hiên biến thành cái đệm của cô.

Cát Nhĩ Đan la hoảng :

- A Kỳ! A Kỳ! Cô nương làm sao vậy?

Bất thành linh Cao Tôn Giả đứng phắt dậy phóng quyền đánh trúng trực Cát Nhĩ Đan hất hấn lùi lại xa hơn trượng.

Bình một tiếng vang lên. Lưng Cát Nhĩ Đan bị đập mạnh vào tường.

Nguyên trong bọn người ở đảo Thần Long tới đây thì Cao, ủy nhị tôn giả là hai nhân vật võ công cao cường nhất. Nội lực chúng thâm hậu vô cùng. Tuy chúng đã uống phải Mê Xuân tửu, nhưng thứ rượu này bất quá chế bằng thứ thuốc mê rất

tầm thường ở nơi kỹ viện, chứ chẳng có gì mãnh liệt, chỉ làm cho hai lão choáng váng và vẫn còn găng gượng chống đỡ được.

Lúc này cặp mắt Cao Tôn Giả nhìn phía trước chỉ thấy một đám trắng lơ mờ. Hình ảnh Tang Kết chập chờn trông không rõ lắm. Hắn vung tay đánh ra đều bị Tang Kết né tránh một cách dễ dàng. Còn chính hắn thì bên vai trái và má bên phải liên tiếp bị trúng hai quyền khá nặng.

Quyền lực của Tang Kết cực kỳ trầm trọng. Cao Tôn Giả tuy thịt bắp da dày cũng không chịu nổi, hắn thét lên be be, xoay mình đánh ra cửa cướp đường chạy trốn.

Cát Nhĩ Đan bị ủy Tôn Giả hất mạnh vào tường, lưng đau ê ẩm, tưởng chừng bị gãy xương sống.

Y đang khiếp vía bỗng thấy địch nhân tay trái vịn vào bàn, mắt nhắm lại. Tay mặt hắn không ngớt khoa lên ở trước ngực, tựa hồ sợ người tập kích.

Cát Nhĩ Đan thấy có thời cơ liền nhảy xổ lại vung cước đá mạnh vào đít ủy Tôn Giả.

Ủy Tôn Giả thét lên một tiếng, xoay tay trái nắm lấy trước ngực Cát Nhĩ Đan, nhấc bổng người y lên.

Tang Kết vội nhảy tới cứu bạn.

Ủy Tôn Giả mở bừng mắt ra. Người hắn lão đảo mấy cái, tay vẫn nắm Cát Nhĩ Đan chạy ra ngoài Cam Lộ sảnh, nhảy vọt lên đầu tường.

Tuy hắn uống Mê Xuân tửu, thần trí mê man, nhưng võ công hắn vào hạng rất cao thâm. Tay hắn nắm giữ thân hình to lớn của Cát Nhĩ Đan mà chạy nhảy vẫn cực kỳ mau lẹ, nhẹ nhàng.

Tang Kết thét lên :

- Người muốn tốt thì buông người xuống.

Lão vừa quát vừa co giò chạy ra cửa nhảy lên nóc nhà rượt theo.

Những người trong sảnh đường chỉ còn nghe tiếng quát tháo mỗi lúc một xa.

Vi Tiểu Bảo ở gầm bàn nhìn ra thấy dưới đất một đống người nằm ngổn ngang. Song Nhi và Tăng nhu nằm sóng sượt trong nóc nhà. Bốn tên kỹ nữ nằm lên kên dưới đất mê man bất tỉnh.

Trịnh Khắc Đẳng nguyên trước ngời gục xuống bàn, sau xảy cuộc đánh nhau loạn xạ làm cho ghế đổ, gã rớt xuống gầm bàn.

A Kỳ té nằm trên mình Lục Cao Hiên.

Bấy nhiêu người đều nằm yên không nhúc nhích. Người thì bị điểm huyết, kẻ thì bị Mê Xuân tửu làm cho mê man. Hết thấy đều như người chết cả một lượt.

Vi Tiểu Bảo rất quan tâm đến Song Nhi, vội lại nâng đỡ thị dậy. Gã thấy thị cặp mắt chuyển động, hô hấp như thường, đã yên tâm được một phần, nhưng gã không biết giải khai huyết đạo.

Thủ pháp điểm huyết của Tang Kết cũng như của ủy Tôn Giả đều có chỗ đặc biệt độc đáo. Ngay ủy Tôn Giả cũng không biết cách giải khai huyết đạo cho những người bị Tang Kết điểm và ngược lại. Tang kết cũng không thể giải khai được huyết đạo do ủy Tôn Giả điểm trúng.

Vi Tiểu Bảo dĩ nhiên chẳng có biện pháp nào, gã dương mắt lên nhìn Song Nhi, Tăng Nhu và A Kỳ, chẳng biết làm thế nào, đành là thúc thủ vô sách.

Vi Tiểu Bảo đỡ ba người ngồi lên ghế và bảo dạ :

- Các cô đừng sợ gì hết. Cao Tôn Giả và ủy Tôn Giả đã uống phải Mê Xuân tửu mà bây giờ chúng chạy trốn rồi. Tang Kết đại Lạt Ma đang rượt theo. Dĩ nhiên chúng chẳng thể thế nào đánh lại nhà sư Tây Tạng đó.

Gã chợt ngó thấy Lục Cao Hiên đang nằm dưới đất bỗng cử động chân tay, liền tự nhủ :

- Thăng cha này nội công cũng ghê gớm lắm. Hẳn mà tỉnh lại thì khó bề đối phó. Ta phải tìm cách làm cho gã hôn mê thật lâu.

Gã liền chạy vào phòng mẫu thân thì thấy Vi Xuân Phương nằm lăn ở cạnh giường. Gã giật mình kinh hãi vội đỡ bà dậy thì thấy người bà mềm nhũn, nhưng hơi thở đều đặn, trái tim vẫn đập như thường. Gã đoán biết bà bị bọn người Thần

Long Giáo điểm huyết. Gã còn đoán ra bao nhiêu qui nô cùng gái điểm trong Lệ Xuân viện đều không tránh khỏi tình trạng này.

Gã tự nhủ :

- Mẫu thân ta chỉ bị điểm huyết thì sau mấy giờ là tự nhiên giải khai được, ta bất tất phải quan tâm.

Gã liền trèo lên giường thò vào chần lấy nửa bình lớn Mê Xuân tửu mà gã đã giấu vào đó từ trước.

Vì Tiểu Bảo trở ra Cam Lộ sảnh, rót một chung rượu thuốc, đổ vào miệng Lục Cao Hiên.

Gã lại lắng tai nghe, vẫn chẳng thấy chút thanh âm nào của Cao ủy nhị Tôn giả, hoặc Tang Kết và Cát Nhĩ Đan trở về, liền nghĩ bụng :

- Âu là ta nhân cơ hội này để điều tra xem mấy tên điểm giả kia là những nhân vật nào?

Gã tự nhủ :

- Trong đám này có một cô đã đưa mắt ra hiệu cho ta, dười như là để ta lưu tâm đến. Cô là người có lương tâm mà ta chưa hiểu là ai?

Gã liền chạy đến bên kỹ nữ giả đó để bóc lớp thuốc cải trang, lớp bùn đất và tro than rót xuống rồi để lộ khuôn mặt xinh xinh, lau sạch đi, nước da trắng nõn.

Vì Tiểu Bảo nhìn rõ mừng quá, không nhịn được bật tiếng hoan hô. Nguyên kỹ nữ giả là Tiểu Quân chúa Mộc Kiếm Bình.

Vì Tiểu Bảo khẽ cúi xuống hôn cô một cái rồi nói :

- Cô đối với ta còn có lương tâm. Chắc cô bị bọn họ bức bách mà phải hại đến ta.

Đột nhiên trống ngực đánh thành thành, gã tự hỏi :

- Còn ba gái điểm giả kia là ai? Phương cô nương ở trong đám này phải không? Con đười đó lúc nào cũng nghĩ cách hại ta. Lần này mà y không ở đây thì thật là quái lạ.

Gã nghĩ tới Phương Di vừa cảm thấy êm ái vừa tức mình :

- Vì Tiểu Bảo nhìn kỹ ba người kia thấy một cô mặt vàng ửng, thân hình mảnh dẻ, gã đoán đó là Phương Di, liền đưa tay bóc lớp thuốc hóa trang trên mặt coi.

Bụi đất rơi xuống, một khuôn mặt cực kỳ diễm lệ lộ ra, xinh đẹp hơn Phương Di nhiều. Người này còn lớn hơn Phương Di đến chục tuổi, mục chính là Hồng Giáo chủ phu nhân.

Hồng phu nhân say sưa hai má ửng hồng như bông hoa đào, nước da bóng bẩy tựa hồ sắp chảy nước.

Vì Tiểu Bảo thấy người đẹp không khỏi rạo rực trong lòng. Trước nay gã không dám cử động khinh bạc mà chỉ nhìn mục bằng cặp mắt say đắm. Bây giờ gã thấy mục say mèm không biết gì nữa, liền tự nhủ :

- Đây thật là một cơ hội ngàn năm một thuở.

Vì Tiểu Bảo đưa tay ra vuốt má Hồng phu nhân một cái, gã thấy mục hai mắt nhắm nghiền, hôn mê chẳng biết gì hết, trong lòng rạo rực, trống ngực đánh thình thình. Gã lại vuốt má bên kia một cái.

Lúc gã quay lại ngó thấy hai ả kỹ nữ giả kia đều thân mình mập ú, quyết chẳng phải Phương Di.

Trong hai ả này thì một ả lúc trước đã giả làm mục chủ.

Vì Tiểu Bảo cầm hồ rút một chút rượu vào mặt mục rồi kéo áo lên lau sạch lớp thuốc hoá trang để lộ chân tướng, thì ra chính là giả Thái hậu.

Vì Tiểu Bảo mừng rỡ vô cùng, bụng bảo dạ :

- Chuyến này thật ta đã lập nên công lớn. Hoàng Thượng và Thái hậu đều mong ta bắt được mục điểm giả đưa về cho các vị rửa hận ta đã nghĩ trăm phương ngàn kế mà thủy chung không sao tìm ra mục. Ai ngờ đêm nay mục tự dẫn xác đến Lệ Xuân viện làm gái điểm giả. Trước nay ta vẫn kêu mục bằng "Mục điểm giả", thật là thần cô diệu toán, tiên kiến sáng suốt chẳng kém gì đời.

Vì Tiểu Bảo lại lau chùi lớp thuốc hóa trang trên mặt người kỹ nữ giả thứ tư. Lúc ả này lộ chân tướng thì chính là Phương Di.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Tại sao người nàng lại to lớn thế này? Chẳng lẽ nàng tư thông với kẻ khác mà mang thai rồi? Trời ơi! Thế là gái điếm giả thành gái điếm thật. Còn Vi Tiểu Bảo lại biến thành con rùa đen.

Gã luồn tay vào trong áo thị, nhưng chỗ tay gã đụng vào chẳng phải là da thịt, gã lôi ra một cái gối đầu.

Nguyên Phương Di đã ở với Vi Tiểu Bảo lâu ngày, tuy ả đồ mặt cải trang mà vẫn sợ thân hình bé nhỏ có thể khiến gã phát giác, nên thị lấy chiếc gối đầu độn vào bụng khiến cho khổ người cũng khác hẳn.

Vi Tiểu Bảo vô cùng cao hứng, nổi lên tràng cười ha hả nói :

- Cô thật là bất lương, so với tiểu quận chúa, cô tệ hại quá chừng! Tiểu quận chúa chỉ sợ la mắc độc thủ của bọn họ đã không ngót nháy mắt ra hiệu cho ta. Ngược lại, cô chỉ lo ta phát giác, đã hoá trang ngoài mặt còn chưa đủ, lại nhồi bụng cho lớn lên để cố tình che mắt ta. Ha ha, cô là con điếm nhỏ mà bụng lớn ở Lệ Xuân viện. Ta phải đánh đập cái thai này, hết đánh sáng lại đánh tối, đánh cho lòi gối đầu mới thôi.

Vi Tiểu Bảo chạy ra ngoài sảnh đường thấy mấy tên thân binh nằm chết cong queo dưới đất. trong sân chẳng có đèn lửa chi hết, một màu tối đen lại không một tiếng động.

Gã nghĩ thầm :

- Cao, ủy nhị tôn giả đã uống phải Mê Xuân tửu thì chẳng thể đánh nổi hai vị ca ca kết nghĩa của ta. Nhưng nếu bọn Hồng giáo chủ ở ngoài tiếp ứng cho chúng thì kết quả khó mà lường được. Vạn nhất hai vị ca ca qui vị đêm nay, thì ta cầu khẩn linh hồn hai vị tha thứ cho thằng em nhỏ chẳng thể chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày với hai vị được. Tiểu đệ thật là có tội, mong nhị vị đại lượng bỏ qua đi cho.

Gã trở vào sảnh đường thấy Hồng phu nhân, Phương Di, Mộc Kiếm Bình, Song Nhi, Tăng Nhu, A Kỳ, cả sáu vị mỹ nhân còn mê man bất tỉnh hoặc không nhúc nhích được. Nhưng mỗi người một vẻ ai cũng xinh đẹp lộng lẫy.

Gã động tâm tự nhủ :

- Trên giường trong phòng bên còn một vị mỹ mạo tiểu cô nương. Dem so với sáu người này thì nàng còn xinh đẹp hơn nhiều. Nàng lại chính là cô vợ cùng ta bái lạy thiên địa rồi mà chưa từng động phòng hoa chúc. Đêm nay nàng tự dẫn thân vào cửa, chẳng lẽ Vi Tiểu Bảo còn giữ điều lịch sự?

Gã toan rảo bước vào phòng thì thấy Tăng Nhu dương mắt lên nhìn mình. Má cô ửng hồng ra chiều e thẹn.

Vi Tiểu Bảo liền dừng bước lại, bụng bảo dạ :

- Dọc đường từ núi Vương ốc đi tới Dương Châu, cô chiêu lần tránh ta hoài, ta muốn nói một câu chuyện tâm tình với cô cũng không được. Đêm nay ta không thể giữ lịch sự với cô nữa.

Gã nghĩ vậy rồi ôm Tăng Nhu lên đem vào phòng trong, đặt xuống giường bên cạnh A Kha.

Gã thấy A Kha vẫn thiêm thiếp giấc nồng, cặp lông mày của cô rũ xuống. Môi miệng cô còn hé lộ nụ cười. Trong giấc ngủ triền miên cô có biểu đầu mình đang ở nơi hiểm địa, nét mặt vẫn còn đượm vẻ khoan khoái như lúc ngồi bên tỉnh làng Trịnh Khắc Đẳng.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm :

- Trời không chịu đất thì đất cũng chẳng chịu trời. Âu là ta đem hết vào trong phòng cả lũ điểm này, bất luận là gái điểm giả, là hảo cô nương hay phụ nữ tệ hại. Đàn bà con gái đã đưa mình vào Lệ Xuân viện thì làm gì có chuyện tốt lành? Cái đó kêu bằng mình làm mình chịu. Sau khi các mục các cô tỉnh lại chẳng thể trách được.

Vi Tiểu Bảo từ thuở nhỏ đã hoài bão chí lớn là ngày sau có cơ hội phát đạt sẽ mở mười hai kỹ viện ở thành Dương Châu, lại bày tiệc hoa rất lớn trong viện Lệ Xuân này, kêu hết kỹ nữ toàn viện ra bồi tiếp cho thỏa chí anh hùng. Tình trạng lúc này tuy không được đúng hẵn như tấm lòng hoài bão của gã ngày trước, nhưng cũng coi đây là một sự nghiệp hùng vĩ, chứ chẳng phải chuyện tầm thường.

Vi Tiểu Bảo nghĩ vậy rồi tiếp tục ẩm Song Nhi, A Kỳ, Hồng phu nhân, Phương Di, Mộc Kiếm Bình, từng người một đem vào trong phòng.

Sau cùng gã ôm cả giả thái hậu nữa là tám người đàn bà đặt lên giường thành một hàng dài.

Vì Tiểu Bảo chợt nhớ đến điều gì, bụng bảo dạ :

- Đối với bất cứ ai, ta muốn làm thế nào thì làm, nhưng còn có vợ của người anh kết nghĩa thì không thể khinh khi được.

Đoạn gã khẽ cất tiếng gọi :

- Nhị tẩu ơi! Nhị tẩu là chị dâu của tiểu đệ, dĩ nhiên tiểu đệ không dám khinh thường, chúng ta đã là anh hùng hảo hán, cần phải giữ điều nghĩa khí.

Thế rồi gã ôm A Kỳ ra ngoài sảnh đường, đặt cô ngồi xuống ghế ngay ngắn.

Bỗng gã ngó thấy mục quang của A Kỳ lộ vẻ ưng thuận khiến gã không khỏi rạo rức trong lòng. Cặp mắt gã dương lên ngó vào người cô ngơ ngẩn xuất thần.

Vì Tiểu Bảo thấy A Kỳ hơi thở dồn dập, trước ngực không ngót nhô lên hóp xuống, lại hồi hận nghĩ thầm :

- Ta cùng Đại Lạt Ma xứ tây Tạng và Vương tử xứ Mông Cổ kết nghĩa chi lan chẳng phải vì ý hợp tâm đầu, mà bất quá là kế hoạch lừa gạt để bọn họ không giết mình. Đại ca, nhị ca đều là nhắm mắt nói bừa, đâu phải chuyện thật. A Kỳ cô nương xinh đẹp thế này mà ta kêu bằng Nhị tẩu thật là uổng. Chi bằng ta coi cô như vợ mình. Thấy đồ kể chuyện "Tam tiểu nhân duyên cứu mỹ đồ", Đường Bá Hổ có chín cô vợ. Nay ta tính cả A Kỳ mới là Bát mỹ, còn thiếu nhất mỹ. Hà hà! Mục điểm già đã lớn tuổi lại hung dữ đâu có thể là nhất mỹ?

Gã nghĩ tới giả thái hậu, lại đem so với chuyện Đường Bá Hổ thì còn thiếu nhất mỹ, nhưng bỏ giả thái hậu, lại thiếu lưỡng mỹ, thật còn kém xa.

Gã lại ôm A Kỳ đem vào phòng.

Vì Tiểu Bảo vừa đi được mấy bước, chợt nghe ngoài viện dường như có tiếng bước chân vang lên. Gã giật nảy mình nghĩ bụng :

- Nếu Cát Nhĩ Đan trở về mà thấy mình đem ý trung nhân của y làm vợ, tất động đao gươm, thì ra mình mạo hiểm quá chừng. Thôi đành thiếu lưỡng mỹ thì thiếu.

Gã lập tức quay gót trở ra, lại đem A Kỳ đặt xuống ghế.

A Kỳ không hiểu trong lòng gã đang phản phúc những ý nghĩ xung kích nhau. Cô thấy gã ôm mình chạy lui chạy tới, chẳng biết gã muốn dở trò quỷ gì, cô rất đổi ngạc nhiên.

Vì Tiểu Bảo chú ý lắng nghe hồi lâu thấy tiếng bước chân trong ngõ hẻm dần dần xa đi, chứ không phải có người tiến vào trong viện, gã mới yên tâm.

Vì Tiểu Bảo lại chạy vào phòng nói :

- Mụ điểm giả! Phương cô nương! Tiểu quận chúa! Hồng phu nhân! Bốn vị tự mình dẫn thân đến Lệ Xuân Viện để làm gái điểm chẳng nói làm chi. Còn Song Nhi và Tăng cô nương là hai vị tự nguyện theo ta đến Lệ Xuân viện. Nơi đây là phương nào, lúc các cô tới chưa hiểu rõ. Nhưng các cô đã vào đây rồi thì chẳng muốn bồi tiếp ta cũng không xong.

Gã lại quay sang nhìn A Kha, nói tiếp :

- A Kha cô nương! Cô đã là vợ ta lại đến chốn này, ta càng chẳng cần phải nói gì nữa.

Gã kéo chăn gấm đắp lên cho bảy người đàn bà. Đoạn gã tụt giấy ra, la lên một tiếng rồi chui vào trong chăn.

Bỗng nghe thanh âm rất ôn nhu khẽ hỏi :

- Trịnh... Trịnh công tử... Chàng đấy ư?

Chính là âm thanh của A Kha.

Nguyên cô uống Mê Xuân tửu trước nhất, ngủ đã lâu rồi. Bây giờ chất thuốc nhạt đi và cô dần dần hồi tỉnh.

Vì Tiểu Bảo giận quá, mắng thăm :

- Người có nằm mơ thì mới thấy Trịnh công tử, người tưởng gã bò lên giường để cùng người vui thú chẳng?

Gã hạ thấp giọng xuống đáp :

- Ta đây mà.

Dưới ánh đèn nến Vì Tiểu Bảo nhìn rõ mặt, đưa tay ra ôm lấy A Kha. Tiếp theo gã lột mũ trên đầu thì liệng ra đựng vào ngọn nến cho tắt đi.

A Kha miệng ú ớ :

- Không! Không! Chàng không được ...

Cô hết sức đẩy dụa.

Bỗng nghe tiếng Trịnh Khắc Sảng ở ngoài sảnh đường lớn tiếng hỏi :

- A Kha! A Kha! Nàng ở đâu?

Tiếp theo nghe đánh "rắc rắc" một cái, rồi những tiếng loảng xoảng vang lên.

Nguyên Trịnh Khắc Sảng ở trong gầm bàn chui ra loạng choạng đánh đổ chiếc ghế đung vào bàn làm cho đĩa chén lả tả rớt xuống.

A Kha nghe tiếng Trịnh Khắc Sảng ở ngoài sảnh đường, mới biết người ôm mình dĩ nhiên không phải là hắc. Thị giật mình kinh hãi, đầu óc tỉnh táo thêm một phần, cất giọng run run hỏi :

- Người . . . người là ai?

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Ông chồng chính thức của nàng đây mà. Nàng không nhận được âm thanh của ta ư?

A Kha lại càng bỏ vía, hết sức cựa mạnh, thoát khỏi vòng tay Vi Tiểu Bảo. Thị la gọi :

- Trịnh công tử! Trịnh công tử!

Trịnh Khắc Sảng hấp tấp chạy vào phòng. Nhưng trong nhà tối đen như mực chẳng nhìn thấy gì. Trán hắc đập mạnh vào khuôn cửa đánh "chát" một tiếng. Hắc nhin đau rồi rít :

- A Kha! A Kha! Nàng ở đâu?

A Kha đáp :

- Tiểu muội đây mà. Thằng tiểu quý! Buông ta ra mau! Người người làm trò gì thế này?

Trịnh Khắc Sảng hỏi ngay :

- Chuyện gì vậy?

Hắn không hiểu hai câu sau thị nói với Vi Tiểu Bảo

Vi Tiểu Bảo vẫn nắm chặt hai cánh tay A Kha. Người thị lại đề lên giả Thái Hậu. Bên cạnh còn Hồng phu nhân, tất cả bảy người đàn bà còn một gã thiếu niên ở trên giường chen chúc nhau rối loạn cả lên.

A Kha sau khi say rượu, người thị mỗi mệt không còn hơi sức thì cửa thoát làm sao được?

Thị đành trở giọng năn nỉ :

- Hảo sư đệ! Ta van người! Buông ta ra.

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Ta đã bảo không buông là không buông. Bậc đại trượng phu nhất ngôn xuất ký, tứ mã nan truy.

Trịnh Khắc Đẳng vừa kinh hãi vừa tức giận, quát hỏi :

- Vi Tiểu Bảo! Người ở chỗ nào?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Ta ở trên giường đang ôm cô vợ ta. Ta cùng nàng động phòng hoa chúc. Người vào đây làm chi? Muốn náo loạn tân phòng chăng?

Trịnh Khắc Đẳng lớn tiếng thóa mạ :

- Náo loạn tân phòng cái con mẹ nó.